

ÉRZELMI KORRUPCIÓ

BÁLINT MÁRTÁNAK, A SZÉKELY JÁNOS-ESTJÉÉRT

szony című darabjának kolozsvári ősbemutatójáról. Jaj, nem is fogadta a köszönésemet tíz évig legalább három vezetőszínesz. Hidegletes iskola volt.

Rövidesen áttértem a balett-kritikára, mert ahhoz még kevésbé értettem. Viszont meg mertem volna esküdni rá, hogy a 17 éves *Lukács Mária* (aki a szerkesztőségünkkel egy utcában lakott, és diabolós frizurájával naponta gyönyörűen elgrasszált előttünk, nem nézett sem jobbra, sem balra, de még a haja is érzekelte, hogy boldogan bámuljuk) — világtérség. (Mégsem ezért készítettük el húsz évvel később vele *A csodálatos mandarint* a bukaresti tv magyar műsora számára.

Ha nemzetközi osztályunk adatai hitelesek voltak, 32 országba exportáltuk a filmet...) A balett iránti nagy szerelmemnek abban sem volt semmi szerepe, hogy lányom balerina és koreográfus lett — képességeit nem én, hanem *Handel Edit*, *Wechsler Éva*, *Herceg Márta* látta meg. Három nagyszerű prima-balerina. De hát a lányomról nem írhatok soha, még USA-béli sikereiről sem.

De nem is erről akarok beszélni.

Vallomást kívánok tenni. Rettentően elfogult vagyok. A földijeim iránt. Felsorolhatnék számos, most Magyarországon dolgozó erdélyi színészt, aki tízszer többre képes, mint amennyit itt mutathatott. Legszíveseb-

ben ad hoc erdélyi színházat szerveznék, minden évben egyetlen nagy előadásra, például *Taub* rendezésében, de talán feltámasztható *Harag* valamelyik rendezői remeke is, *Tompa Gábor* és még sokan mások.

Ha olyan erőben lennék, mint kiadós vagy tévés koromban, meg is tenném. Fizetségképpen, honoráriumképpen bőven elég nekem annyi, hogy nagyon szeretem őket.

Ebből még adót is szívesen fizetnék, és még mindig én járnék jól.

És abból, amit félreteszek, színházi bérletet váltanék újságíró-jelölt egyetemistáimnak. Rajuk fér. Mármost valamieske a megtakarított érzelmeimből.

Bodor Pál
(DIURNUS)

Nem, egyáltalán nem arról van szó, amire gondolni tetszik. Sokkal inkább arról, hogy végre töredelmesen színt vallok. Korrumpálható vagyok. Megvesztegethető. Óh, nem pénzzel, nem ilyen-olyan előnyökkel, viszontszolgáltatásokkal. Még csak nem is arra célok, hogy egy kedves avagy kacér mosoly milyen szerepet játszhatott netán hajdani színikritikus pályámon. 1949-ben én írtam az első, egyébként kolumnás kritikát *Sütő András* és *Hajdu Zoltán* *Meztőlbas menyass-*